

Liquid Mother Love (2018)

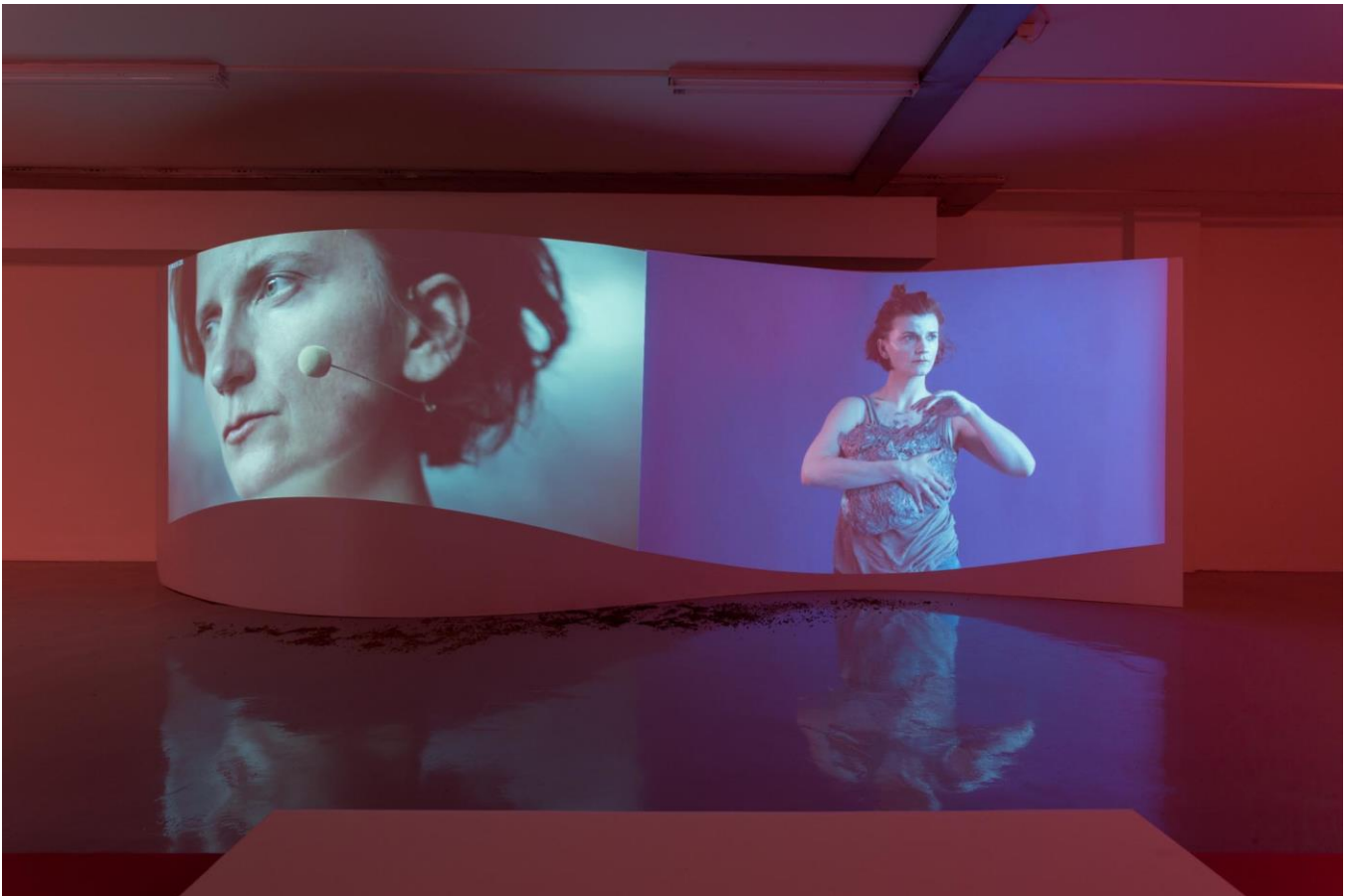
Tekutá Materská láska

Site specific installation, video 3 channel, sound, light, mix media /

Miesto špecifická inštalácia, 3 kanálové video, zvuk, svetlo, viaceré média

Odkaz na video:

<https://vimeo.com/292612827>

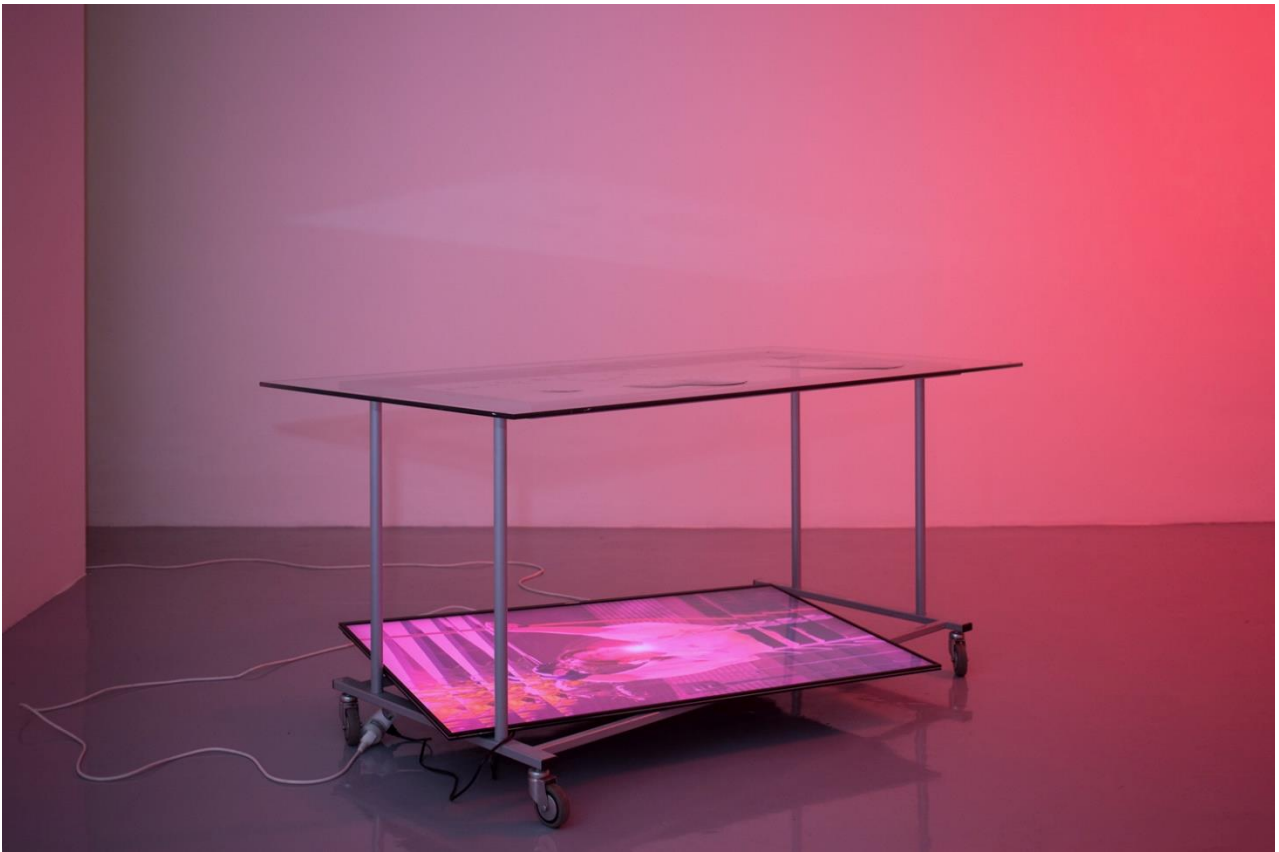

Pohľad do inštalácie / Installation view

Pohľad do inštalácie , Installation view, detail

Pohľad do inštalácie, miesto špecifická video inštalácia, 3 kanálová projekcia, svetlo, viaceré média
/ Installation view, site specific video installation, 3 canal, light, mix media, sound

Milan Mazúr, Ester Geislerová

kurátorka: Terézie Někvidová

gallery Kabinet T, Zlín – CZ

This exhibition marks a first collaboration of Czechoslovak visual artists Ester Geislerova and Milan Mazur (besides their recent director-actor joint experience in *Ocuka*, a short film by Milan starring Ester). The name of the exhibition, "Liquid Mother Love" could easily be read and interpreted as much literally as possible. Women dominate the videos; but despite this fact, the subject of womanhood or motherhood is rather a model or a metaphor for a broader interest of both artists. As shown in the book *The Mother Love* by Elisabeth Badinter, a French feminist author, the concept of an intouchable mother affection is actually a result of a social construct which continually changes its form. Women are not born to feel this mother affection, just as they are not biologically predetermined for a role of caring and sacrificing mother.

What happens to the other social roles if we dare to deconstruct the motherhood, considered one of the most sacred lifelong tasks of a whole half of all mankind? And what does happen to our understanding of other basic social roles, those that we accept forcefully or voluntarily, once we decide to attack, critically, their position of "undoubtful truths" of our lives? We can quickly realize that self-determination is a free choice, but we also feel that it can tear our life apart.

Questioning all what seems to be certain and reflecting on the the process of a world as we know it falling apart is central idea of the concept of "liquid modernity" as it was introduced by Polish-British sociologist Zygmunt Bauman. The authors of the exhibition themselves mention his work *A Liquid Love* as their reference. Individualised, market-driven and globalised society of the 21th century is, as Bauman states, everchanging; the simplicity of transgression brings nevertheless a risk of a world with blurred lines.

The vision of a human being in its pure animality is represented in a video where a human body is in direct touch with an anamorphic, ever-transforming, ever-fleeing slime material. Another presents a direct opposite to such vision, showing an emancipated woman scientist giving a lecture. But, as the part shows, the fact that something is said from a teachers position does make this statement "undoubtful" or "pure truth" and that in fact there is no such thing as a "clear truth", therefore we can see the scientist also in moments of uncertainty and distraction.

The exhibition shows not only the videos, but also real objects - objects that take part in the films. They act both as weird props from the filmmaking process and as still-life representations of the videos. The artists also work with recent trends of virtual world which is in full accord with contemporary postinternet aesthetics: a home-made slime (a hit among youngest youtubers), instagram's cartoon face-filters, and also refer to the popular format of TED Talks - an easy, entertaining but also ephemeral internet educational tool. Entertainment and spectacle, two other powerful signs of today's world, are represented through a face of a star actor playing part in one of the videos. And lastly, beware: Foam sofas of the pink world of the last room are not as cozy as they appear. The feeling of uncertainty, one of the core subjects of the exhibition, can therefore be felt very directly. Just try to sit down.

Terezie Někvidová

Výstava je první spoluprací česko-slovenské dvojice Ester Geislerová a Milan Mazúr (nepočítáme-li, že Ester letos hrála v Milanově snímku *Ócuka*). Název výstavy *Tekutá mateřská láska* může svádět k jejímu prvoplánovému čtení. I když videím dominují ženské hrdinky, je téma ženství, a potažmo mateřství, spíše modelem či metaforou pro širší výpověď obou umělců. Zdánlivě nedotknutelný mateřský cit je ve skutečnosti sociální konstrukt, který se v čase proměňuje, jak ukázala

například francouzská feministická autorka Elisabeth Badinter v knize *Mateřská láska od 17. století po současnost* (1980, 1998 slovensky). Ženě není tento cit automaticky daný, stejně jako ani ona sama není biologicky předurčená pouze k roli pečující a obětující se matky. Pokud můžeme dekonstruovat mateřství jako jednu z nejposvátnějších úloh poloviny lidstva, jak je to s dalšími sociálními rolemi, které dobrovolně i nedobrovolně přebíráme? Budeme-li kriticky přehodnocovat „nezpochybnitelné pravdy“, zjistíme, že sebeurčení je do velké míry svobodnou volbou. Na druhou stranu tak ale můžeme ztratit pevné souřadnice našeho bytí. Nabourávání jistot a rozpadání se světa, jak jsme ho znali, dobře vystihl polsko-britský sociolog Zygmunt Bauman ve svém konceptu „tekuté modernity“, na něhož se autoři také odkazují. Individualizovaná, konzumní a globalizovaná společnost 21. století je proměnlivá, prostupnost a snadnost pohybu v ní zároveň nese riziko světa bez kontur.

Emotivní a pudovou část člověka ve výstavě představuje video, v němž je tělo ve styku s amorfni hmotou, neuchopitelnou a unikající. Antipodem je snímek, který ukazuje postavu racionální, emancipované vědkyně v roli přednášející. Neexistují však jasně dané pravdy, hlášané z profesorského stupínku, a tak je zachycena i v okamžicích znejistění, nervozity. Médium videa doplňují objekty, jakési rekvizity z daných snímků nebo v čase zastavené reliktý natáčení. V duchu postinternetové estetiky umělci ve výstavě pracují také s novodobými fenomény virtuálního světa: podomácku vyrobeným „slizem“ – jedním z hitů mezi dětskými youtubery, instagramovými kreslenými filtry na obličej nebo také odkazují na formát populárních přednášek TEDx talks, v nichž se rychle, stručně, zábavně, ale také poměrně instantně může vzdělávat kdokoliv, kdo je připojený k internetu. Entertainment a spektakl jako jedny z hlavních znaků soudobého světa zastupuje i tvář populární herečky na jednom z videí. Molitanové pohovky v růžovém světě poslední místnosti ale nejsou zase tak pohodlné, jak by se mohlo zdát. Znejistřující pocit, který se umělci výstavou snaží sdělit, tak může divák prožít sám, zkusí-li se usadit.

Terezie Někvidová

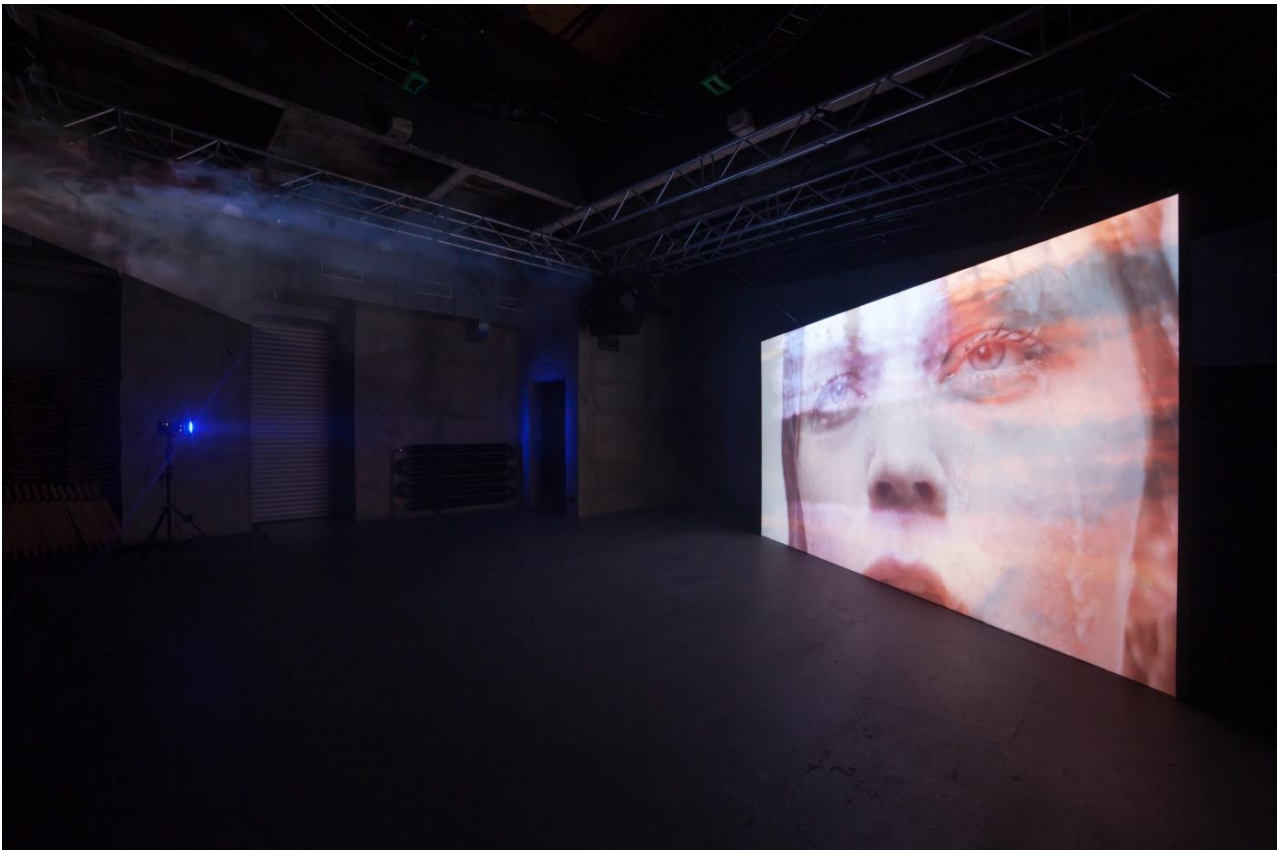
Ócuka (2018)

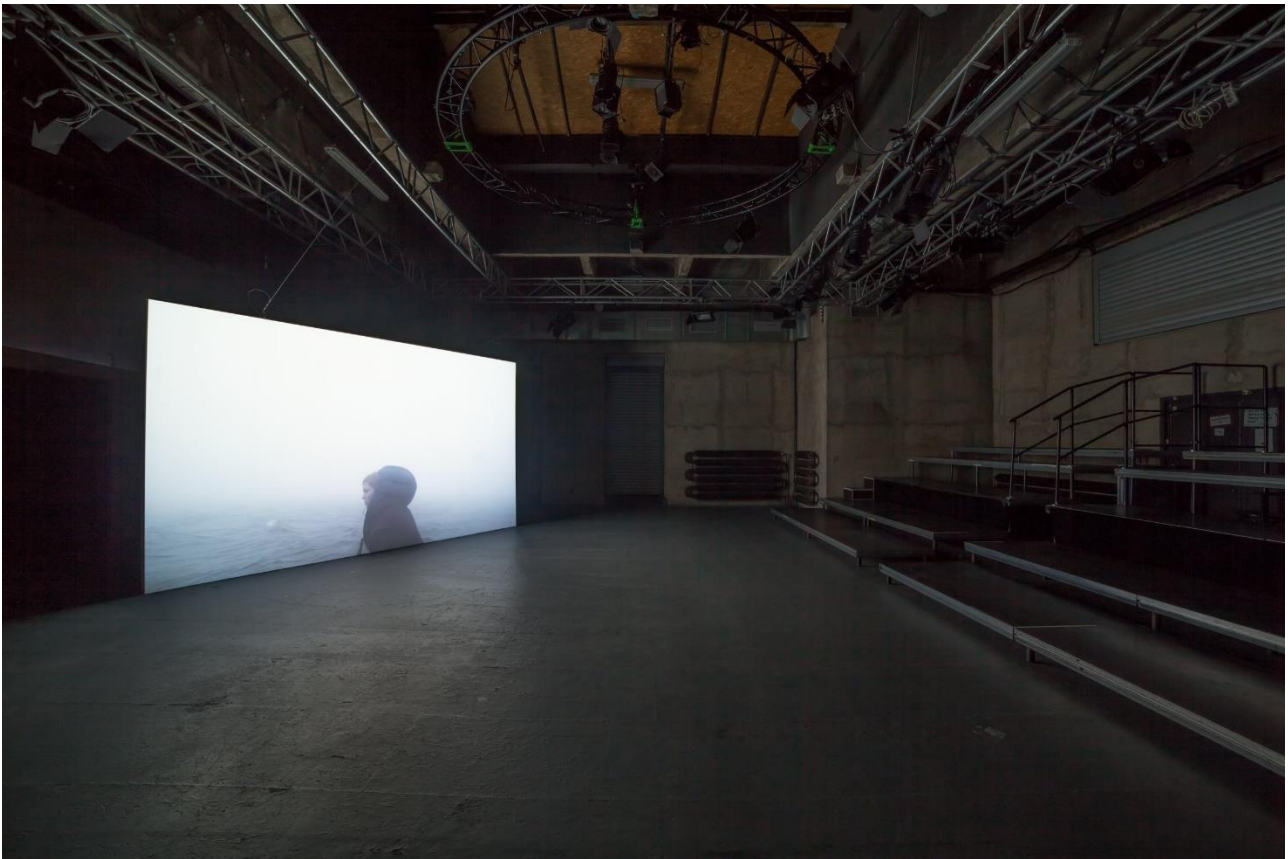
<https://vimeo.com/292612827>

Experimental short film , 15min
Site specific video projection, 1 canal, sound, light

Pohľad do inštalácie, miesto špecifická video inštalácia, 1 kanálová projekcia, svetlo /
Installation view, site specific video installation, 3 canal, light, mix media, sound

Pohľad do inštalácie / Installation view

Kurátor / Curator: Pavel Kubesa
Galéria Nod Praha / Gallery NoD Prague

The difference between living beings and nonliving is clear to everyone. However, how this distinction between organic and inorganic occurs is still a mystery. "All life forms are composed of molecules that are not themselves alive", writes the physicist Steen Rasmussen in an article on Science. This statement is as obvious as difficult to acknowledge. That life emerges from non-living matter and is simply the result of a specific disposition of nonliving molecules is still both psychologically and culturally hard to accept. The fact that there is no ontological difference between us, living beings, and the rest of the matter that constitutes the universe undermines in fact all our pretensions to occupy a privileged position in the cosmos. To investigate this point of indistinction is necessary in order to comprehend who or what we are, as well as to reposition ourselves more organically in the cosmos. This point of indistinction between living and nonliving, which is prior to their separation, is what the theorists of the Cybernetic Culture Research Unit (CCRU) call the "unlife". The unlife is therefore a field of potentialities and virtual entities, where all the elements of nature coexist, and life is yet to emerge.

Text: Felice Moramarco

Rozdíl mezi živými organizmy a neživou hmotou je jistě zřejmý každému. Avšak určit kde přesně leží rozdíl mezi živým a neživým je stále záhadou. "Všechno živoucí se skládá z molekul, které samy o sobě nejsou živé", píše fyzik Steen Rasmussen ve svém příspěvku v Science. Toto tvrzení naprosto zřejmé, ale zároveň je obtížné si ho připustit. To, že se život sestává z neživoucí hmoty a že je pouhým výsledkem uspořádání neživých molekul i stále obtížné psychologicky i kulturně přijmout. Skutečnost, že není žádný rozdíl mezi námi, živými bytostmi a zbytkem hmoty která tvoří vesmír ve skutečnosti podkopává veškeré náš nároky na privilegované postavení v kosmu. Pro zkoumání tohoto momentu nestálosti je důležité pochopit kdo jsme, stejně tak změnit naši pozici ve vesmíru více organicky. Tento moment nestálosti mezi živým a neživým, který předchází jejich rozdělení je tím, co teoretici z Cybernetic Culture Research Unit (CCRU) nežívají "neživot". Neživot

je tedy pole potencialit a virtuálních entit, kde všechny součásti přírody koexistují a život se teprve zformuje.

Disappearance of Lady (2018)
Zmizená dáma
Solo exhibition, / sólová výstava
Site specific installation / miesto špecifická inštalácia

Installation view video 1 channel, tv, mixed media, light

<https://vimeo.com/300966669>

The author represents the new generation of artists who, using the Internet, very skillfully exploit digital technologies to visually express their ideas. In his project for the Altán Klamovka Gallery, he created a visual network with messages. The network shows his attempts to grasp drawing with certain layers that stem from today's lifestyle. The entire installation contains ready-made elements – i.e. common waste (used fireworks referring to the spectacle of Western society, a fragment of artificial lawn or “sticks” from the forest symbolizing a natural element). The installation also embodies ritual elements and, in the form of video, refers to modern information media such as mobile phones, tablets, notebooks, etc. This is why a functioning tablet became the centerpiece of the installation. The tablet represents a platform for a motion image – videoart – that does not tell a story but reassures the viewer in the atmosphere of a strange situation that the author set up through his artwork. Milan Mazúr's artwork in the gallery points out the layers of the current culture of sharing both written and visual information, through which we convey our thoughts. The viewer can thus see certain elements referring to the web platform that is the source of inspiration not only for Milan Mazúr but also for many artists who, by surfing the Internet and appropriating ready-made images, form their own, often critical, view of society in the form of a visual expression balancing on the borderline of video, design or materialized matter of the virtual environment. In his exhibition, the artist is interested in the possibilities of video bending and mostly in examining the space in which the image is projected. His artwork for the gallery focuses on grasping drawing that is hidden in the final installation and at first glance embodies “invisible” yet imaginary lines between the individual layers of thoughts and data hidden in the installation.

Autor je reprezentant nastupující generace umělců, kteří na pozadí internetu velmi obratně využívají digitální technologie pro vizuální vyjádření svých záměrů. V projektu pro Altán Klamovka vytvořil vizuální síť, která nese jakési poselství. Je v ní ukryta snaha o uchopení kresby v rovinách určitých nánosů plynoucí z dnešního způsobu života. Celková instalace nese prvky ready madu – tedy běžně

dostupného odpadu (použité ohňostroje odkazující ke spektaklu západní společnosti, fragment umělého trávníku či „klacky“ z lesa jako symboly přírodního elementu). Současně vzniklá instalace v sobě nese rituální prvky a formou videa odkazuje k novodobým nosičům informací jakými jsou mobilní telefony, tablety, notebooky atd. Proto se středobodem instalace stal funkční tablet. Ten je nutné chápat jako platformu pro pohyblivý obraz – videoart, který nevypráví příběh, ale utvrzuje diváka v atmosféře podivné situace, kterou autor daným dílem nastavil. Milan Mazúr dílo instaloval do prostoru galerie s poukázáním na nánosy současné kultury sdílení jak textových, tak i obrazových informací, jejichž prostřednictvím si předáváme myšlenky. Divák tak může sledovat určité prvky, které odkazují na platformu webu, která je zdrojem inspirace nejen pro Milana Mazúra, ale celou řadu umělců, kteří touto cestou „serfování“ po síti a přivlastňováním si již hotových obrazů utvářejí svůj mnohdy až kritický pohled na společnost, a to formou vizuálního vyjádření balancujícího na hraně videa, designu či jakési zhmotnělé materie virtuálního prostředí. Na aktuální výstavě autora zajímají možnosti ohýbání videa, a především pak zkoumání prostoru, ve kterém se pohyblivý obraz promítá. Jeho dílo pro galerii se zaměřuje na uchopení kresby, která je ukryta ve výsledné instalaci a nese v sobě na první pohled „neviditelné“, ale pomyslné linie mezi jednotlivými vrstvami myšlenek a dat v instalaci ukryté.

Milan Mazúr: Disappearance of Lady (2018)
Curator of Gallery: Lenka Sýkorová
gallery Klamovka Pavilion.

n0 (2018)

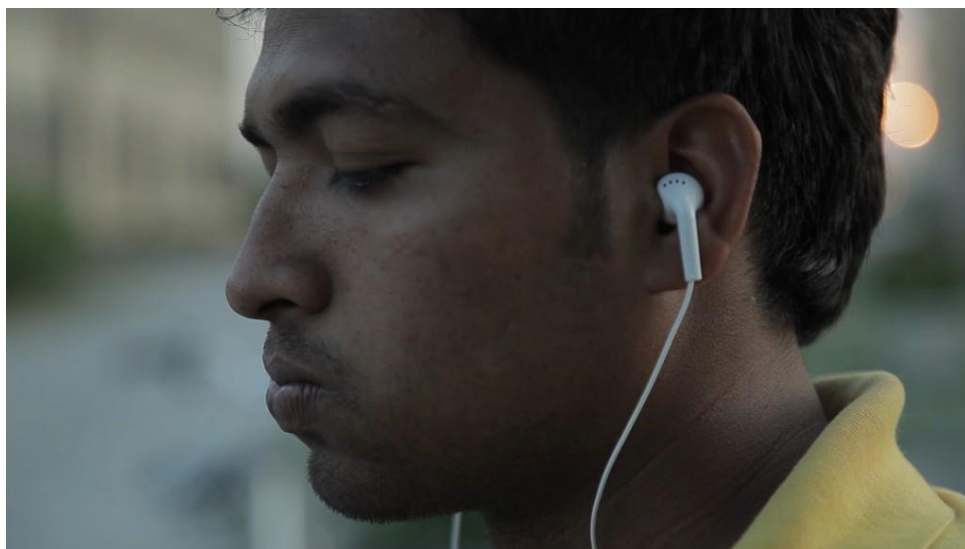
n0 way – Hot Dock gallery, Bratislava, SK

solo exhibition

site specific video installation

Installation view, **Nigel**

<https://vimeo.com/295200246>

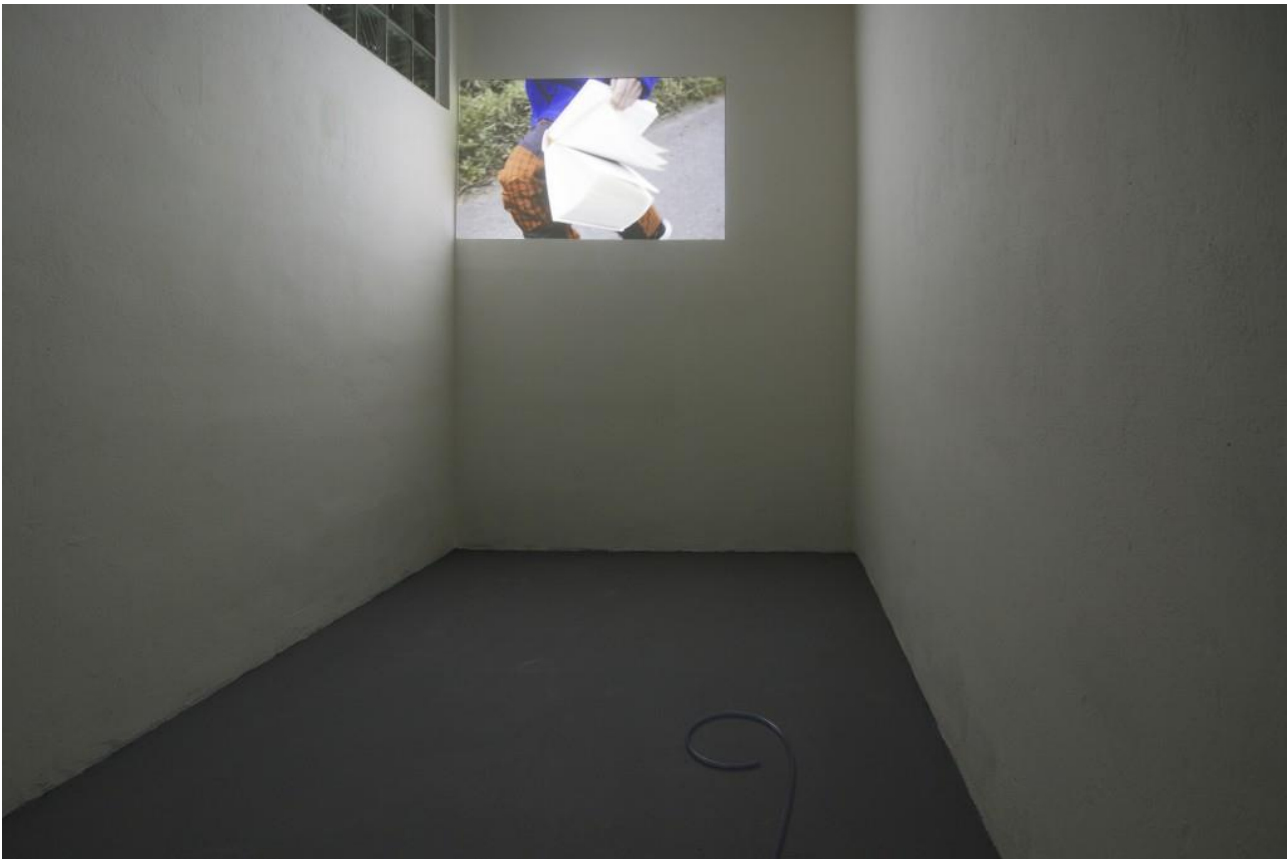
Installation view

The Boy

video, sound, 02:57 min., 2014

<https://vimeo.com/86463007>

Installation view, The boy

The present-day consumerist aesthetic of our material culture is constantly tempting us with its captivating glow. Being both simultaneously glistening and plush, it is not unlike the surface of an intoxicating beverage. Nevertheless, beneath this surface we can often sense the contours of something menacing; it seems that what we are trying to hide under this enchanting veil could be the symptoms of a crisis.

This spectre of our ever-consuming yet suppressed anxiety, which is constantly digesting the seemingly never-ending stream of pleasurable instigations. It is with this same impetus – reflecting today's specific existential situation – that Michal Mazur reflects within his video and installation work.

Mazur's non-linear fragmented narratives are built up from recycled and original visual and material stimuli that unmask the interlaced trap of our lives, where we are continually being torn between anxiety and gratification. It reveals us as prisoners in the constantly accelerating, systematic consumerism of late capitalism.

Současná konzumní estetika naší materiální kultury nás neustále svádí svou podmanivou uhlazeností, která je současně jiskřivá i hebká, podobně jako hladina nějakého omamného moku. Pod tímto povrchem však často zahlédneme či ucítíme kontury něčeho znepokojujícího. Něčeho, co může být symptomy krize, kterou se za touto naše smysly okouzující blánou snažíme skrývat. Je jí pořád nás stravující ale potlačovaná úzkost, jež neustále pohlcuje onen zdánlivě neomezený proud slast stimulujících konzumních podnětů. Přesně s tímto momentem, odrážejícím dnešní specifickou existencionální situaci, pracuje ve své tvorbě zahrnující videa i s nimi propojené instalace Milan

Mazúr. Jím vytvořené či recyklované vizuální a materiálové podněty se spojují do nelineárního fragmentalizovaného narativu. Ten odhaluje onu zacyklenou past, v níž se nacházejí na hraně mezi úzkostí a slastí naše životy, uvězněné v ní neustále systémově akcelerovaným konzumem pozdního kapitalismu.

Pokud bych měl u dosavadní tvorby Milana Mazúra vyzdvihnout dva její typické rysy, určitě by to na jedné straně byla velice podmanivá a delikátní vizuální řeč, poučená filmovým obrazem i kulturou internetových videí, na straně opačné, však také neméně intenzivní sociální citlivost, která se nezastavuje u pouhých explicitních sloganů a spíše odhaluje to podstatné prostřednictvím samotného vizuálního rozměru autorova díla. Zájem umělce o vztah spektakularity pohyblivého obrazu, formálně zakódovaných narativních struktur a lidské tělesnosti se pojí se hrou s ambivalentní smyslovou dráždivostí konzumních materiality. To se v případě novějších autorových prací projevilo i ve stále častější konfrontaci videí s předmětnými instalacemi, často srůstajícími do větších, spíše intuitivně provázaných celků. Autorův vlastní pohled na tento svět, definovaný objektivem jeho kamery se mísí v postprodukčním procesu s vizuální lavinou internetových videí a s manipulací s hmotnými fragmenty spotřební reality.

Curator: Viktor Čech

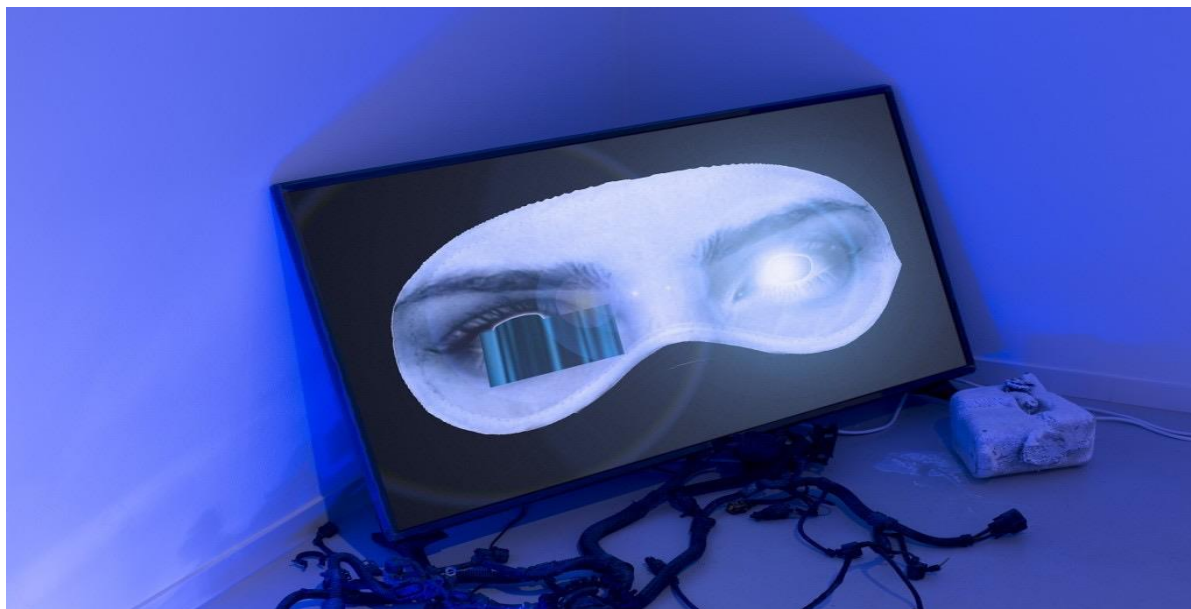
n0 way – Hot Dock gallery, Bratislava, SK

2018

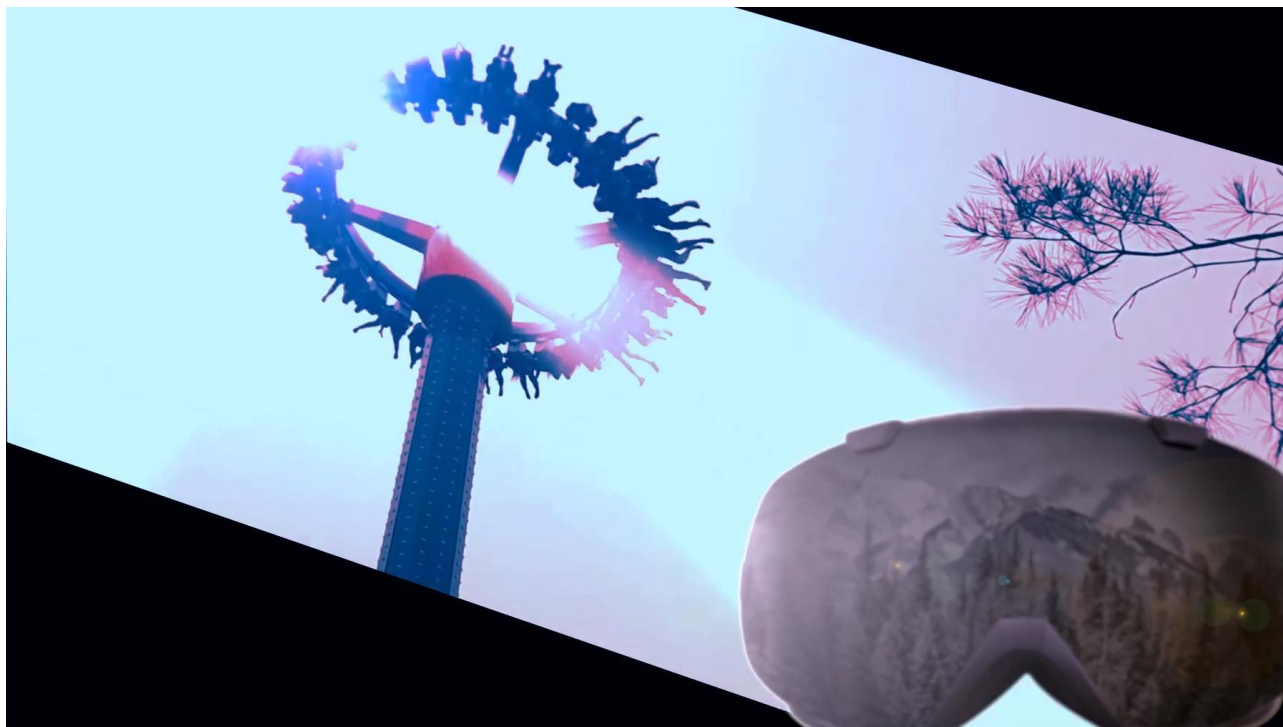
PARADOXICAL HAPPINESS 2

video, animation, sound, 08:08 min, 2017

<https://vimeo.com/218552446>

Installation view, mixed media, Midas Touch, group exhibition
Oblastní galerie Liberec -CZ , 2018

Screenshot paradoxical happiness 2

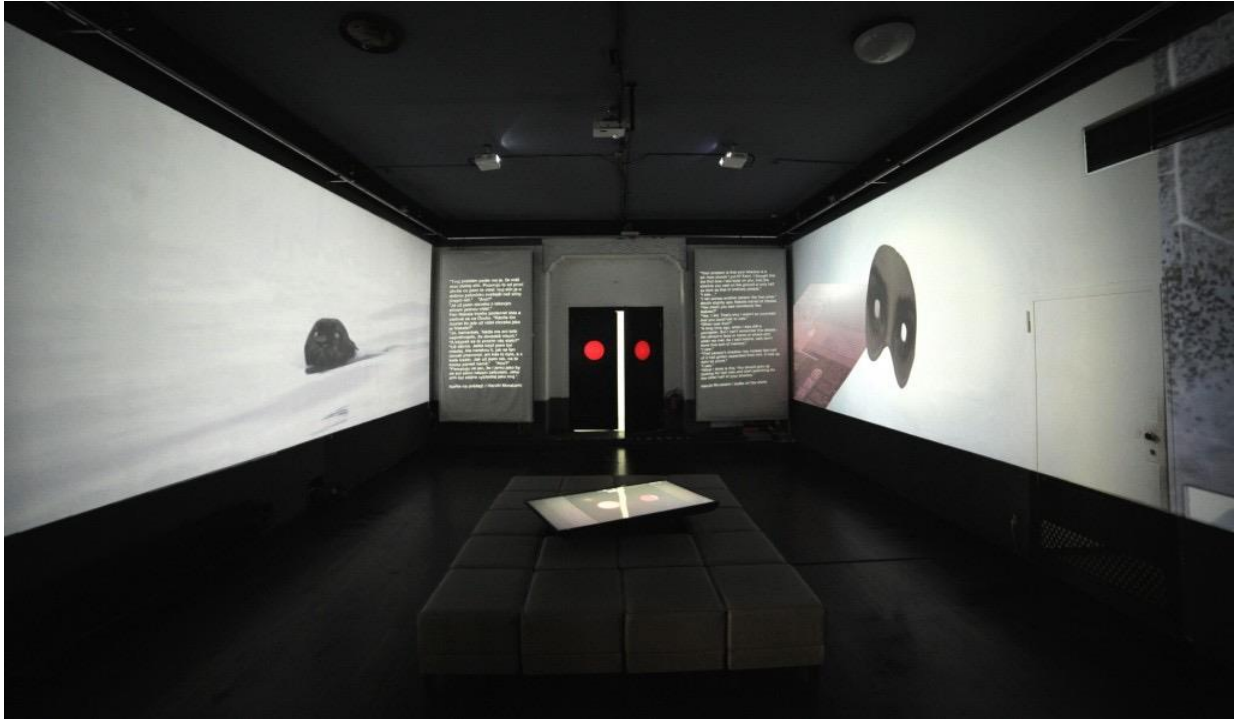

Screen shot

LOVE, video, sound and music: Edoshuv Kurník, 04:09 min, 2017

<https://www.youtube.com/watch?v=Egld8cfG4tE&t=2s>

kapitola Ócuka – epilog
solo exhibition
curator Veronika Zajačiková
Video NoD, Praha CZ, 2017

Installation view video proejcti on, tv, sound, light, detail mix media

NIGHT TRAVEL

video, animation, sound, 3:34 min, 2017

<https://vimeo.com/189626957>

The Ócuka project is a time-based project.
It will be created step by step in 2017 and
will culminate in the beginning of 2018. The individual parts of project link to each other and
emerge as the chapters of the book. Thematically maintains a conceptual line with the main topics
such as sleep, unrest, consume, or hedonism is. The visual appearance of individual units varies
with a particular gallery environment.

The basis of the project is a series of thematic videos complemented by site specific video filmed in
the guest gallery space – now
in the Video NoD gallery. In a short video, site specific space becomes a 3D environment with new
character. Such a conceptually transformed environment, slow-motion human figures will commu-
nicate from other short videos in some way.

One of the central videos Night travel responds to the world's greatest aviation mystery when MA-
LAYSIA Airlines Flight MH370 disappeared without a trace flying from Kuala Lumpur in Malay-
sia to Beijing, China in March, 2014.

Night flight, night sleep, comfortable seats, friendly staff, relax mode. But behind this all
is an unexpected moment that changes the character of the seen.

Milan Mazúr in his project Ócuka Chapter – Epilog, subconsciously reflects the theme
of migration and refugees. A feeling of deportation and of absolute doubts. It was, for example, one
of the key themes of art show Documenta in Kassel, Germany (2017).

text Veronika Zajačiková

Projekt Ócuka je časově sběrným projektem, jehož různé podoby budou vznikat v průběhu roku
2017 a vyvrcholí na začátku roku 2018. Jednotlivé části na sebe navazují a vznikají
jako kapitoly knihy. Tématicky zachovávají koncepční linku s hlavními motivy jako spánek, určitý
nepokoj, konzum či hedonismus. Vizuelní podoba jednotlivých celků se mění zasazením do kon-
krétního galerijního prostředí.

Základem projektu je řada tématických videí doplněných site specific videem natočeným v místě
konkrétní galerie – nyní v galerii Video NoD. V krátkém videu se daný prostor stane filmovým
prostředím a získá zcela nový charakter. S takto koncepčně transformovaným prostředím budou z
dalších krátkých videí určitým způsobem komunikovat zpomalené lidské postavy.

Jedním z ústředních videí je Night travel, které reaguje na událost, kdy se ztratil let Malaysia Airli-
nes 370 a dosud nebylo objasněno co za událostí stálo. Noční let, noční spánek, pohodlná sedadla,
příjemný personál, pocit relaxu – to jsou spojení, které jsou ve videu zobrazené. Za tímto vizuálem
je ale událost, která mění charakter viděného.

Autor ve svém projektu podvědomě reflektuje ožehavé téma, kterým je problematika spojená s mig-
rací a uprchlíky, s vyhoštěním a s ním spojeným pocitem absolutní nejistoty. To bylo například
jedno ze stěžejních témat letošní přehlídky výtvarného umění Dokumenta v německém Kassel.

Installation view video proejctions 3 channel, tv, sound, light, detail mix media

Milan Mazúr: Paradoxical Happiness

Francouzský sociolog a filozof Gilles Lipovetsky označil situaci současné společnosti, v níž se za horečnatou hyperkonzumní mánií vynořuje čím dál tím zřejmější úzkost spjatá s rozkladem hodnot občanské společnosti a rozevírajících se sociálních nůžek, za „civilizaci paradoxního štěstí“. Jedinec je v ní vržen do víru hédonického hýření, které svým širokým spektrem nabízených slastí nemá v historii obdoby. Zdánlivá možnost neomezené volby a nekonečného výběru nahrazuje v čím dál větší míře skutečnou občanskou svobodu jednotlivce. Pocit zadostiučinění a seberealizace se v takové záplavě podnětů vytrácí a nahrazují jej pocity frustrace a neklidu. S nimi spojená úzkost vede k pocitu osobního i společenského ohrožení.

Současný konzument masové kultury pobývá ve světě, kde mizí rozdíl mezi předmětným a virtuálním, což se týká i těla jeho samotného, které svými datovými chapadly přesahuje daleko do digitálního prostoru za obrazovkou. Neurotické těkání po tomto quasi-materiálním světě je spojené s objektivizací sebe samého, tedy vnímání svého těla jako dalšího předmětu, či součtu předmětů. Vlastně někdy už ani nevíme kde končí naše tělo a začíná svět věcí kolem nás. Stáváme se jeho součástí, stejně jako řada věcí začíná čím dál víc fungovat nezávisle na nás (ať již to jsou pokroky v oblasti AI či rozvoj tzv. internetu věcí). Tato ztráta hranic a jasné role či identity jen dále přispívá k oné všudypřítomné úzkosti.

Řadu z důsledků výše zmíněných jevů můžeme sledovat i v tvorbě Milana Mazúra, jehož výstava v Nitře je pojmenována právě podle onoho Lipovetského termínu. Mazúr je ve svých videích a instalacích reflektuje prizmatem vizuální kultury, jako je řeč filmové tvorby či předmětnými situacemi, vycházejícími z materiální podstaty naší civilizace. Jedno z prezentovaných videí je nazváno Myokymie, tedy samovolné těkání svalů, často způsobené například úzkostnými stavy. Tyto pod povrchem uhlazené estetiky naší materiální kultury se projevující příznaky krize se ve vizuálních i narativních odkazech vinou celou výstavní prezentací. Pocit bezpečí a klidu návštěvníka galerijního prostoru, unikajícího do estetického prožitku, se na této výstavě rovněž může stát tím, jak je nám zde připomínána ona skrytá úzkost, poněkud paradoxním.

Milan Mazúr: Paradoxical Happiness, solo exhibition, curator Viktor Čech
Youth Gallery, SK, 2017
video, Site-specific installation, sound.

The French sociologist and philosopher Gilles Lipovetsky described today's society – characterised by a feverish hyperconsumer mania followed by a growing anxiety that reflects upon the decline of social values and the ever-growing social gaps as "a civilisation of paradoxical happiness". An individual is thrown into a hedonic swirl of revelry with the widest selection of pleasures in human history. The seemingly unlimited choice and ever-changing selection tend to compensate for a true civil liberty of an individual. The feelings of satisfaction and self-realisation tend to disappear in such a wide range of stimuli and they are replaced with frustration and anxiety. These are accompanied by apprehension that leads to the feeling of a personal and social endangerment.

Today's consumer of mass culture lives in a world that deletes the borders between the actual and virtual environments. This is also the case of a consumer's body that spreads its digital tentacles deep into the digital space behind the screen. The neurotic lust for this quasi-material world is related to the objectifying of ourselves, seeing our own body as an object or a series of objects. Sometimes we do not even know where our body ends and the rest of the world begins. We become a

part of it just as well as other things start to work very well regardless of us (whether it's the progress in AI or the so-called internet of things). This loss of borders and clear roles of identities just adds to the overall feeling of anxiety.

A number of results of the phenomena mentioned above can be seen in the work of Milan Mazúr whose exhibition in Nitra is named after Lipovetsky's term. Mazúr's videos and installations use the prisms of visual culture like motion pictures or objective situations that are based on the material core of our civilization. One of the presented videos is called Myokymia, an involuntary quivering of muscles, often caused by anxiety. These seemingly smooth aesthetics of our material culture with undeniable signs of crisis are visually and narratively represented in the messages that are spread along the whole presentation. The feeling of safety and peace the gallery visitor experiences while looking for an aesthetic experience can also become paradoxical considering the hidden anxiety the exhibition insinuates.

Viktor Čech

Screenshot HIDE, video, 1 channel, 01:56 min, 2015

<https://vimeo.com/100208568>

The Hide (2014), which again emphasizes the theme of memory, but this time he shifted the interpretation to the metaphor of archeology in terms of uncovering and burial of memory traces and memories. The whole scene is concentrated on the large hill in the country, which is a former garbage dump. The camera captures him from aerial view and in its epicenter, which is dug pit, watching the little boy with his bare hands exploring the memory of space with possible links to the individual, collective, cultural or historical memory.

Katarína Rusnáková

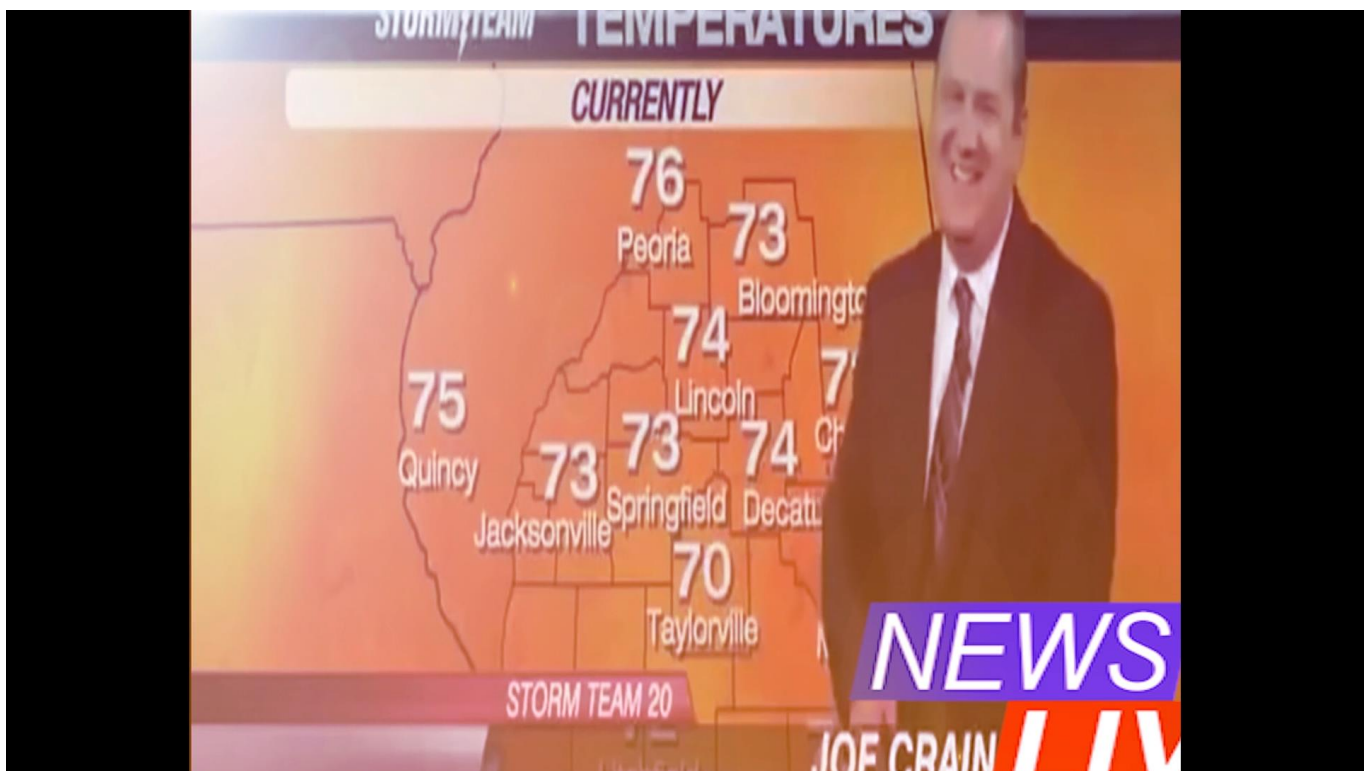
the Hide (2014), v ktorom opäť akcentuje tému pamäti, ale tento raz jej interpretáciu posunul k metafore archeológie v zmysle odkryvania a zakopávania pamäťových stôp či spomienok. Celý výjav sa koncentruje na veľký kopec v krajine, ktorým je bývalá skládka odpadu. Kamera ho sníma z leteckého pohľadu a v jeho epicentre, čo je vyhlbená jama, sledujeme malého chlapca, ktorý svojimi holými rukami sonduje pamäť miesta s možnými odkazmi na individuálnu, kolektívnu, kultúrnu alebo historickú pamäť.

Čakáme drámu. Očakávame drámu. Nie je to dráma. Je to hra. Konštrukt, pri ktorej hráme hry. Nádych je reakcia, slovo je reakcia, takisto mlčanie je reakcia. Prišla situácia, kedy netreba nič povedať? Teraz? Ale my sme očakávali. Tu drámu, tú rýchlosť, ten šok. Šok je ale len mýtus.

Online stereotyp, čas a voda.

We are waiting for the drama. We expect the drama. It's not a drama. It's a game. Construct in which we play games.
The breath is a reaction, the word is a reaction, also the silence is a reaction. Is it a situation, where nothing needs to be said? Now? But we expected. The drama, the speed, the shock. The shock is only a myth.
Online stereotype, time and water.

Text Author

Screen shot, unknown , 03:39 min, 2017

video , animation, sound,

<https://vimeo.com/201284140>